

Fundamente biblice

„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Căci, după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” (Isaia 55:8-11).

Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă calea prin care El se descoperă pe Sine creaturilor Sale. Fiind expresia vizibilă a gândurilor de nepătruns ale Creatorului, acesta are în el însuși puterea de a chema la existență lucrul pe care gura Lui îl pronunță, căci El *cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi* (Romani 4:17, vezi și 1 Corinteni 1:28). Și atunci, de cât timp are Cuvântul Său nevoie pentru a *face voia* Tatălui ceresc și a *împlini planurile* Sale înțelepte (Isaia 55:11)? *Căci El zice și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă* (Psalmii 33:9).

În timp ce privim cu uimire felul exact în care profeții rostite de Domnul slavei prin slujitorii Săi cu 2000, 2500 sau chiar mai mulți ani înainte, se împlinesc cu exactitate, apare totuși întrebarea: are Dumnezeu nevoie de mii de ani ca să își îplinească voința, așa cum este ea exprimată în cele rostite de gura Sa? Este cuvântul profeției un alt fel de cuvânt decât acela care *zice și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă*?

Legământul și puterea din Cuvânt

Pentru a încerca să punem laolaltă aceste lucruri aparent discordante, să ne apropiem în primul rând de raportul creației din primul capitol al Bibliei. *Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină* (Geneza 1:3). De cât timp a fost nevoie pentru ca ceea ce a fost rostit să se și îplinească? Fără nici o îndoială, putem spune că împlinirea a fost una instantanee, căci lumina a existat chiar în cuvântul creator care a rostit-o. Mergând mai departe pe firul creației, același fel de împlinire instantanee o regăsim și în următoarele zile ale primei săptămâni. Aceasta până ajungem la ziua a cincea, atunci când Dumnezeu a creat viețuitoarele care aveau să umple apele pământului și văzduhul. În acest context întâlnim următoarele cuvinte referitoare la aceste creaturi: *Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ.”* (v. 22). Avem din nou de-a face cu o împlinire instantanee a Cuvântului? Nu, pentru că în această afirmație se are de data aceasta în vedere un anumit timp în care aceste viețuitoare urmau să se înmulțească și, până la urmă, să umple pământul.

Cuvintele acestei afirmații compun o binecuvântare, așa cum putem foarte lesne observa din versetul citat. Apoi, dacă mergem și mai departe, la aducerea la existență a primei familii omenesti în cea de-a șasea zi, găsim același fel de binecuvântare, la care însă mai este adăugat ceva: *„[...] umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”*. Omul nu doar că avea această capacitate de a se înmulți (procrearea), pe care o regăsim și în cazul necuvântătoarelor, dar lui i-a fost încredințată stăpânirea asupra întregului pământ.

Există putere în cuvintele binecuvântării rostite asupra omului? Da, desigur! Și, de fapt, în zilele noastre omenirea chiar a ajuns să se înmulțească foarte mult și aproape să umple pământul. Putem însă pe baza acestui fapt să tragem concluzia că noi ca oameni ne aflăm foarte aproape de a împlini scopul pentru care am fost creați? Ei bine, la doar câteva capitole după raportul creerii omului găsim următoarele cuvinte: *Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului [...] Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut.”* (Geneza 6:1, 5-7).

Când avem de-a face cu o binecuvântare, avem de fapt de-a face cu un legământ, lucru care devine evident atunci când binecuvântarea care a fost rostită asupra omului la început a fost repetată într-o nouă formă de către Suveranul universului în dreptul singurei familii care a supraviețuit potopului prin

care cuvintele citate mai sus s-au împlinit (vezi Geneza 9:1, 7-11). Planurile iubitoare ale Tatălui ceresc puteau să își atingă ținta doar în cadrul legământului pe care Acesta L-a încheiat cu făptura întocmită după chipul și asemănarea Sa – omul. Și, ajungând în acest punct, începem să înțelegem de ce cuvântul profetic necesită trecerea unei anumite perioade de timp pentru a putea să se îplinească.

Dumnezeu nu a creat pământul ca un locaș al răutății și nelegiurii, ci El are ca scop ceruri și un pământ *în care va locui neprihănirea* (2 Petru 3:13). Întreaga lucrare de la creațiune a fost una desăvârșită și fără pată, iar Cuvântul care a creat toate lucrurile este același care le și susține (vezi Evrei 1:3; 2 Petru 3:7). La fel și în cazul omului, scopul Creatorului cu el putea să se îplinească doar în cadrul respectării termenilor legământului, pentru că el putea să rămână în starea de neprihănire (dreptate) în care a fost creat doar dacă păstra în inima și mintea lui acest Cuvânt creator care susține toate lucrurile. Atunci însă când el a acceptat cuvintele vrăjmașului în locul cuvintelor lui Dumnezeu, Adam nu doar că a pierdut stăpânirea de la început asupra pământului, dar s-a despărțit și de singura putere care ar fi putut să îl țină și pe el în acea stare de curăție.

Omul – o creatură distinctă – și Cuvântul

Ajunși în acest punct putem vedea felul în care omul se distinge față de celelalte ființe, lucruri sau fenomene naturale ale lumii create. Toate acestea sunt supuse și ascultă de glasul Lui Dumnezeu. Însă singura ființă care are capacitatea de a discerne și, prin urmare, de a lua o decizie cu privire la cuvintele Sale, este omul – bărbat și femeie. Apostolul Pavel explică clar faptul că acest Cuvânt al lui Dumnezeu a ajuns doar până la femeie și nu a mers mai departe – la lumea animală de exemplu (vezi 1 Corinteni 14:36).

Această capacitate de a înțelege cuvintele Creatorului îl așează pe om în aceeași categorie cu îngerii, drept agent moral liber, capabil să ia decizii conștiente. El poate să accepte Cuvântul și să i se supună, poate să-l respingă și poate chiar să-l pervertească, amestecând vorbe omenești cu ceea ce vine de la Dumnezeu. Puterea creatoare se găsește însă doar în Cuvântul curat al Creatorului, neafectat de vreo influență omenească (vezi Deuteronom 4:2; Ieremia 23:28, 31).

Locul special al omului în cadrul creațiunii este sugerat de chiar modul diferit în care acesta a fost întocmit. Dacă celelalte lucruri au fost aduse la existență din nimic, doar prin puterea creatoare a Cuvântului, în cazul lui Adam Dumnezeu a luat o materie preexistentă – țărâna – peste care a suflat suflare de viață. Ceva foarte similar găsim și la crearea îngerilor:

Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui (Psalmii 33:9).

În același mod pământul a fost făcut *prin cuvântul Domnului*, iar omul *prin suflarea gurii Lui*. Diferența ar fi în cazul îngerilor (cei care compun oștirea cerurilor) aceea că Dumnezeu a suflat suflare de viață nu asupra țărânilor, ci asupra unei alt fel de materii preexistente: vânturi și flăcări de foc (vezi Psalmii 104:4 și Evrei 1:7). Și, odată ce Creatorul a suflat asupra acesteia suflarea de viață, nu numai că i-a dat viață, ci El a trimis de fapt Cuvântul Său asupra materiei respective. Nu degeaba a spus Isus, Domnul vieții: *cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață* (Ioan 6:63). Iar psalmistul se exprimă în felul următor: *Acesta îmi este mângâierea în necazul meu, căci cuvântul tău mi-a dat viață* (Psalmii 119:50 – traducerea Fidela).

Atunci când părinții familiei omenești au ales să respingă cuvintele clare de avertizare cuprinse în porunca *din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci* (Geneza 2:17) și au ales să asculte în schimb cuvintele altuia decât ale Aceluia care l-a creat, el a respins de fapt Duhul dătător de viață al lui Dumnezeu, și a ales moartea. Mai mult, capacitățile lor mentale s-au pervertit, iar de atunci omul nu mai este un depozitar demn de încredere al cuvintelor Creatorului. Și atunci, unde putem găsi astăzi, în condiții de păcat, Cuvântul cel curat și neîntinat de opinii și interpretări omenești? Ei bine, Dumnezeu ne-a lăsat o carte sfântă, asupra căreia Și-a trimis suflarea de viață, așa cum putem găsi scris:

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu [...] (2 Timotei 3:16).

Scripturile Vechiului și Noului Testament cuprind acele *cuvinte vii* (Fapte 7:38, vezi și Evrei 4:12, Matei 4:4) prin care omul, primindu-le și suspunându-se lor în credință, poate să trăiască (vezi Ioan 5:24). Avem garanția că ele sunt sigure și demne de încredere, pentru că sunt *cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ, și curățit de șapte ori* (Psalmii 12:6, vezi și 2 Samuel 22:31; Psalmii 18:30; 119:140; Prov. 30:5). Tot aici, pe paginile Sfințelor Scripturi, găsim și cuvântul profetic care, de asemenea, este sigur și cu totul demn de încredere (vezi 2 Petru 1:19).

Concluzie

În consecință, ceea ce ne este consemnat în profeție este la fel de puternic și la fel de sigur precum orice altceva care iese din gura lui Dumnezeu. *Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere* (Luca 1:37). Ceea ce este însă specific profeției este faptul că acesta se împlinește doar atunci când termenii legământului dintre Dumnezeu și om sunt împliniți. De fapt, întreaga profeție este brodată pe această temă a legământului. Și în timp ce aceasta își găsește apogeul în ultima carte a Sfintei Scripturi – Apocalipsa – acolo unde ne este prezentat triumful final al planurilor și scopului lui Dumnezeu pentru acest pământ, temelia întregii profeții se află în Geneza și în celelalte cărți scrise de Moise, care se află la începutul Bibliei.

Ești invitat la un studiu cu privire la inspirația Scripturii cu scopul de a înțelege că întreaga Biblie, de la Geneza până la Apocalipsa, este exact ceea ce ea pretinde a fi: Cuvântul infailibil, desăvârșit și plin de putere al lui Dumnezeu.

Studiile în care este abordat subiectul inspirației Sfințelor Scripturi sunt următoarele:

1. Autoritatea Bibliei;
2. Natura inspirației;
3. Inspirația cuvintelor;
4. Ineranța Scripturii;
5. Prezervarea (păstrarea) textului sacru.